

Modře natištěné štítky znamenají,
že není zaplacené předplatné!
Předplatné na jeden rok je
32,71+ 2,29 (GST) = 35 kan. dolarů
Cena 1.40 + 0.10 (GST) = 1.50 dolaru.

Agreement # 40005374/ Registration # 09089

Datum, dokdy jsou
noviny předplacené,
je v pravém horním
rohu štítku!

J Time
Committed
À dé lai
convenu

Telefon: 416/530-4222
Fax: 416/530-0069
Záznamník: 416/530-0202
E-mail: abrezina4222@rogers.com
abe@satellite1-416.com

ČESKOSLOVENSKÝ ČTRNÁCTIDENÍK - CZECHOSLOVAK BI-WEEKLY

No. 23.

(301.)

Vol. 13.

satellite 1-416

Thursday,
December 4,
2003

Published by ABE, P. O. Box 176, Station „E“, Toronto, Ontario, Canada M6H 4E2

www.satellite1-416.com nebo www.zpravy.org

Ztratíme paměť zcela?

V poslední době jsme svědky velice zajímavého jevu: Mizí paměť. Ne, že by se nevzpomínalo. Vzpomíná se a dokonce víc než je zdrávo. V televizi se vzpomíná na Dietlovy hrdiny socialistické práce. Na oblíbené seriály nejen Husákova režimu, ale i Husáka samotného. Ten si je při svých projevech častokrát pochvaloval. Gustáv Husák si totiž pochvaloval vše, co nemělo paměť nebo to, co mělo paměť pouze selektivní.

Najednou se však zjišťuje, že to co nemělo paměť přetrvává déle než je zdrávo. Nejedno oko zasílá při normalizačních písničkách ze sedmdesátých a osmdesátých let. Dokonce se dovidáme, že normalizační kultura bořila socialismus. Ne, disidenti, ale prostý člověk, který pracoval od úterý do čtvrtka měl na tom zásluhu. Advokát Filip, místopředseda KSČM, na dotaz posluchače Českého rozhlasu, proč když byli komunisti u moci měli 99,9 procent hlasů a dnes mají pouze dvacet procent odpověděl, že to bylo špatným volebním systémem. Je nutné říci, že to nebylo špatným systémem, ale že to bylo díky atmosféře strachu. A na tuto atmosféru strachu se zapomíná. Jaksi byli jsme všichni štramáci, nikdo se nebál a proto můžeme na tuto dobu beze strachu a s hrdostí vzpomínat, ale ať nikdo nepřipomíná, jak to skutečně bylo. Třeba mocní budou zase jednou tu atmosféru strachu potřebovat.

Vzpomíná se, ale mizí paměť. Tento trend vždycky vyhovoval mocným. Projde tak snáze každá lež. Novinář může jednou chválit Klause a pak ho zatratit. Lidé si to nepamatují. Navíc lid skvělého ekonomu nejprve zbožštil, pak zatratil a nakonec zvolil svým prezidentem. Vlastně přesněji řečeno lid prostřednictvím svých zástupců. Jednou jsme dojati při půl milionu obětí v Kosovu, vylekáni z chemických a biologických zbraní hromadného ničení. Teorie, že v roce 1989 nedošlo k žádné změně a že vše bylo připraveno dopředu, vyhovuje, jak těm co jsou napravo, tak těm co jsou nalevo.

Pokud se nám to hodí, použijeme Husa, Komenského a Masaryka. Pokud ne, tak o nich cudně pomlčíme. O tom, jestli se o nich něco doví budoucí generace, bude podle nové školské reformy rozhodovat pan ředitel. Dějepis totiž má zmizet ze škol. Má být nahrazen jakousi amalgamovanou občanskou výchovou, která se bude skládat ze směsky dějpisu, zeměpisu a občanské výchovy. Když tedy bude zapotřebí, pan ředitel přikáže trochu děti strašit v občanské výchově. Když bude doba klidná nabídne jim pohled do světa skrze zeměpis. Vzhledem k tomu, že jsme stále více zahlcováni zprávami, které mají jepičí život, ztratíme paměť zcela.

Dějepis nenápadně zmizí z našich životů a mnozí si oddechnou, vždyť nástup totality by mohlo budoucí pokolení lehce rozpoznat. Takhle toto nebezpečí snadno pomine.

Aleš Březina

Markéta se pod vodou nebojí

Markéta Šemíková

Krásná mladá žena s úsměvem, který každého příjemně naladí. Mohla by si vydělávat třeba i reklamou na zdravý chrup anebo na krásné oči, jejíž modř jako by pocházela přímo ze Středozemního moře. Když s ní mluvíte, máte pocit, že upřenost zraku vaše myšlenky přímo čte. Na dotazy odpovídá rychle, ale uvážlivě. Ani pro české slovo nejde příliš daleko. Když jej nemůže nalézt, pak hledá pomoc v jí dnes mnohem bližší angličtině, kterou začala nabírat ve svých čtyřech letech, kdy se s rodiči Pavlem a Květou Šemíkovými a o dva roky starším bratrem Pavlem do Kanady přicestovala.

V červenci letošního roku prožila Markéta Šemíková svůj velký den, jak to ostatně proběhlo i všemi kanadskými médii. A s ní i rodiče a přátelé, kteří ji při všech těch velkých rozhodováních podporovali. Jako člen kanadského námořnictva absolvovala s vynikajícím výsledkem roční kurs, který ji opravňuje pracovat jako průzkumný potápěč. Výsledek je o to cennější, že se tak se svou kolegyní Hayley John staly vůbec prvními a jedinými ženami v tomto oboru v NATO a jedinými ženami v padesátileté tradici oboru potápění (*Fleet Unit Diving*) kanadského námořnictva, který spolupracuje také s jinými zeměmi, např. s Anglií, Austrálií, Novým Zélandem. Ale tam ženy nejsou.

Malý zázrak matkou přírodou dobře namíchaného koktejlu vysoké inteligence a potřebných charakterových vlastností. Tato skromná a svým vystupováním spíše umírněná mladá dáma ve fyzickém a mentálním zápolení předčila muže, od nichž by se spíše očekávalo, že v tomto jedinečném a poměrně mladém vojenském oboru námořnictva prorazí. Ale pojďme si o tom všem popovídat od začátku.

„Markétka říká, že za to, že jí učarovalo potápění, můžeme vlastně my,“ vzpomíná s úsměvem její maminka Květa. „Svého

času, když jí bylo asi dvanáct, jsme zavítali na Floridu a dětem jsme zaplatili kurs potápění. Markétka byla potápěním nadšena. Do dnešního dne jí to nepustilo.“ „... a když jsem byla v 11. třídě, chtěla jsem si po škole otevřít školu potápění někde v karibské oblasti. Jenže kluci, co se tím již zabývali, mě odradili, protože říkali, že to chce každý a že mě to po pár letech přestane bavit. Jenže já jsem chtěla pracovat pod vodou po celý život. Až jednou jsem četla v časopise článek o *clearence divers* a řekla jsem si, proč zrovna nezkusit tohleto?“ bere si slovo Markétka.

„A to jsem také udělala. Ve vojenské náborové kanceláři v Hamiltonu mi však řekli, že na kurs průzkumného potápění se mohu dostat až po absolvování základního vojenského výcviku a odpracování čtyř let na vojenské námořní lodi. Tak jsem tedy absolvovala základní výcvik a byla jsem přidělena na HMCS Montreal v Halifaxu. Pracovala jsem na palubě a stala jsem se potápěčkou na lodi. Tu specializaci jsem musela mít, abych mohla pokračovat dále,“ věcně informuje Markéta o svém rozhodnutí. Dosáhnout profese *clearence diver* se jí stalo doslova výzvou. „Po nějakém čase jsem byla přidělena na jinou loď - HMCS Vancouver.“

Jako potápěčka působila snad po celém světě. Po útoku na New York 11. září 2001 strávila sedm měsíců na kanadské lodi *HMCS Vancouver* (jen pro informaci - je to jedna ze dvanácti halifaxských znamenitých fregat a jedna z nejmodernějších válečných lodí na světě) v Perském zálivu -79 dnů na vodě bez přistání v přístavu s posádkou čítající 238 lidí, mezi nimiž byly 52 ženy. „Tenkrát Kanadu o tuto službu požádaly Spojené státy, Kanada vyhověla a my jsme pracovali pod vedením amerického velitelství,“ vypráví o své zkušenosti mladá námořnice.

Pokračování na str. 4